

Betænkning: „Da Udgifterne i den Anledning afholdes ikke alene i vedkommende Egns Interesse, hvor Sygdommen først tilfældig er opstaaet, men tillige for hele Landets Styld, formener Udvalget, at der fra et principmæssigt Standpunkt Intet Lod sig indvender imod at lade Staten bære den hele med Medslagningen forbundne Udgift.“ Det var Landssthingsudvalgets Stilling, men det udtaltes tillige, at man frygtede for Indvendinger fra Regeringens Side, men haabede dog, at naar Landsting og Folkething kunde blive enige om denne Opfattelses Rigtighed, vilde Regeringen bøje sig. Resultatet af Forhandlingerne i Landstinget blev imidlertid, at man gik bort fra Udvalgets Standpunkt og indtog det Standpunkt, som er udtrykt i nærværende Lovforslag, nemlig at det Offentlige skal bære $\frac{2}{3}$ af Tabet, og at disse $\frac{2}{3}$ skulle deles lige mellem Amtskommunen og Statskassen. Jeg haaber, at det høitæredede Thing vil slutte sig til den Opfattelse, at det er en Sag af en saa almindelig Interesse for hele Samfundet, at det gaar med til at stille sig paa det af Landstingets Udvalg i sin Tidtagne Standpunkt, nemlig, at det er Statskassen, der maa bære Omkostningerne. Lovforslaget slutter sig iøvrigt i det Væsentlige til den allerede bestaaende Lovgivning i saa Henseende og stærker kun Bestemmelsen med Hensyn til Tilshyret med og Bekæmpelsen af Sygdommen. Der er imidlertid en Sygdom, som jeg allerede har hentydet til, nemlig Tuberkulosen, som har et særligt Affnit i Loven. Der er, som jeg ligeledes har antydet, siden sidste Samling fremkommet Oplysninger fra sagkyndig Side om denne Sygdoms Tilstedeværelse her i Landet. Det paavises heri, at der endnu er Egne heri Landet, der ere saa at sige smittefri, og tillige paavises det, at indtil Begyndelsen af dette Aarhundrede har vort Land været fri for denne Sygdom, medens den eksisterede i Frankrig, Schweiz, England og andre Lande, og det paavises yderligere, hvorledes den er kommen herind, og hvorledes man kan følge dens Spor som indført dels ved Anglerkvæget til Verne og dels ved Korthornsraacen. Vi have altsaa i saa Henseende lidt under den nære Forbindelse, vi have faaet med Udlandet, og den deraf følgende Indførsel af fremmede Kreaturer. Vi have som sagt været smittefrie tidligere, vi have faaet den indført fra Udlandet, og nu gjælder det i allerhøieste Grad om at bekæmpe Sygdommen, og det gjælder i saa meget højere Grad derom, som Ingen har nogen Anelse om, i hvilken Grad den har udbredt sig. Hvad der her bliver fremfat, hviler ikke paa Løse Theorier, men

grunder sig paa praktiske Erfaringer, der ere indsamlede af Landets Dyrlæger i en Række af Aar. Jeg tør sige, at Sygdommen er kommen her ind i Landet, at Sygdommen er smitsom, men ogsaa, at Erfaringerne fra forskjellig Side tale for, at den kan begrændses, om den end ikke helt kan udryddes. Ikke alene synes det at fremgaa af de nævnte Oplysninger, at Sygdommen er smitsom mellem Kreaturerne, men det maa vel ogsaa siges, hvad man vel har haft en Anelse om, og hvad der for Resten ogsaa er oplyst af videnskabelig Bei andre Steder, at de praktiske Erfaringer tale for, at hvor Tuberkulosen hersker i en Kvægbesætning, findes den ogsaa mellem Menneffene. Det er en Erfaring, som Videnskaben har gjort, og som man har gjort saavel i Udlandet som her i Landet. Det vil derfor være en Sag af den allerstørste Betydning ikke alene i økonomisk Henseende for Jordbruget og for Samfundet, men ogsaa for hele vort Folks Helbreds-tilstand, at bekæmpe og saavidt mulig udrydde denne Sygdom. Det synes at fremgaa af, hvad det foreligger, at man maa kunne med Held bekæmpe Sygdommen saavel blandt Dyrene som blandt Menneffene, og naar man erindrer, hvilken Svøbe denne Sygdom er for Befolkningen i de fleste af Europas Lande, maa man vel indrømme, at det vil være en Sag af den største Vigtighed for Regeringen, for Staten at gjøre alt Muligt for at hindre, for at begrænse, for at bekæmpe denne Sygdom. Jeg vil her fremhæve et Moment, som ogsaa synes at fremgaa af selve Oplysningerne, nemlig det, at ikke alene Mennefter smittes af Kvæget, men at Kvæget igjen kan faae Sygdommen af Menneffene, og naar dette erkjendes for at være rigtigt, haaber jeg, at den høitæredede Minister vil indrømme, at det vilde være korrekt, om Staten traadte til med saa stor Energi som mulig for at bekæmpe denne Sygdom, og navnlig, at man ikke som her i Lovforslaget indskrænker sig til at overlade det til de lokale Egne, og for en stor Del til Private. Hvilke yderligere Forholdsregler, som burde optages i Loven for at bekæmpe denne Sygdom, skal jeg ikke komme ind paa her; jeg har det Haab, at det vil blive Gjenstand for Forhandling i et Udvalg. Jeg kan dog ikke undlade at fremhæve, at den ene Hjælp, som Loven foreslaar i dette Tilfælde, er for det første naturligvis Bestemmelsen om, at hvor et Dyr er mistænkt for Sygdom og navnlig paa Udsørselspladsen, skal det standses og nedslaas under de tidligere nævnte Regler for Medslagningen. Men for at bekæmpe Sygdommen indeholdes der i Virkeligheden kun dette i § 10 B. c., at „naar